

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R.P. Valerii Reginaldi Bvrgvndi Seqvani E Societ: Iesv,
Praxis Fori Poenitentialis**

Ad Directionem Confessarii, In Vsv Sacri sui muneris ...

Regnault, Valère

Mogvntiæ, 1617

Cap. 6. De executione potestatis absoluendi à casibus reseruatis,

[urn:nbn:de:hbz:466:1-78322](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-78322)

61. Et absolueri a casibus reservatis Episcopo illius alterius Episcopi parus, ex tacta eiusdem Episcopi licentia. Cuius licentia testis est ex eod. Navarr. consuetudo illa, qua legitimus Confessarius habens prædictam facultatem, nunquam remittit Penitentem ad Episcopum suum pro casu ei reservato. Vide sequentem numerum 69.

62. Tertium est, Episcopum concedendo alicui omnem suam facultatem, & omnem suam auctoritatem ad audiendas confessiones & ad absolvendum auditos, non videri eo ipso concedere casus sibi reservatos: nisi dicat: excepto tali casu reservato: quia exceptio regulam in contrarium tunc firmaret: vel nisi appareat intentionem illius fuisse concedere casus reservatos, concedendo omnem suam facultatem. A hæc enim regula si iuris in 6. locum habet: nempe In generali concessione non venire quæ quis non esset verisimiliter concessurus. Quæ ratione ex cap. finali: De officio Vicarii eodem libro, Officialis Episcopi seu Vicarius generalis, non potest ex commissione generali ipsi facta, conferre beneficia. Hæc sunt quæ docet Navarrus. Quibus ad exhauriendam huius rei distinationem addenda sunt alia, præferim ex Soto.

63. Quartum igitur sit, de quo idem Sotus in 4. distin. 18. quest. 4. art. 2. col. 10. & 11. Quamvis legitimus Confessarius possit peregrinos absolvere à peccatis vbiunque commissis (quod ex Panorm. Navarrus habet loco cit.) amen quia subdantur legibus diocesis cui applicuerunt, dum habent casum ibidem reservatum Episcopo, non posse abique eiusdem licentia absolvi: quod maiore ratione dicendum est de habentibus in vtraque diocesi reservatum: nempe absolvi non possunt nisi de licentia Episcopi diocesis, in qua absolvi volunt. Item cum Soto sentientes plures refert Henricus in summa sua, lib. 6. cap. 14. §. 3. lit. Q.

64. Addens citatis quoque auctoribus lit. R. quod si casus reservatus in diocesi peregrini, non sit reservatus in alia in qua vult confiteri, ipsum posse absolvi à Parocho loci vbi tunc est. In confirmationem verò adfert tacitam proprii Episcopi rationem de præsentibus, cuius testis est consuetudo & Doctorum consensus: in eo fundatur, quod contentaneum sit vti proprius Episcopus subdito, cui ob distantiam libuere non potest, velit subueniri per alios vbi est, & de ijs quorum reus est in penitentiali foro iudicari secundum leges & consuetudinem loci in quo est.

65. Addit quoque in margine litera Q, si talis habeat casum reservatum cum excommunicatione, ei imponendum esse onus præsentandi se suo Episcopo. Id enim conductum ad confirmationem Ecclesiasticæ discipline, ad quam excommunicatio spectat: vnde dicta est gladius Ecclesiasticæ discipline.

66. Addit denique in eodem §. 8. differentiam in hac re, inter peregrinum breui tempore alicubi morantem, & peregrinum morantem pro maiori anni parte, vt solent scholastici in A cademijs: quod ille non possit modo iam dicto absolvi ab illis casibus Papæ reservatis, à quibus Episcopus non potest aliter absolvere, quam nouo iure Concil. Trid. sess. 24. cap. 6. Ille verò ab eis quoque absolui possit. Cuius differentie ratio est, quod talis potestas Episcopo concedatur tantum pro sibi subditis in sua diocesi, quales non censentur qui breui tantum tempore in ea morantur.

67. Quintum est, de quo idem Sotus in sequent. distinct. 22. quest. 2. art. 3. dubio ante 3. conclus. Etiam si casus sit reservatus cum excommunicatione ab homine (modo ea sit generalis, vt est lata in quemcumque facientem furtum) Episcopum loci ad quem excommunicatus peruenit, vel illius Vicarium posse taliter irritum absolueri: perinde ac eiusdem proprius Episcopus potest, dum modo satisfaciatur parti læsæ, & penæ impostæ à iure vel à Iudice nec lis fuerit contestata in tribunali proprii Iudicis, quia tunc per eum aut per Summum Pontificem, vel alium superiorem eiusdem Iudicis debet determinari.

68. Postremum est, quod ab hoc Sotus ipse habet in prius citata quest. 4. art. 3. col. 7. Quamvis Syluæter & Gabriel inserunt Religiosos, per Clement. Dudum De sepul: privilegiatos ad audiendas confessiones, & semel ab Episcopo approbatos, posse à casibus ipsi Episcopo reservatis absolueri, abque i-

psius licentia: tamen eorum sententiam nec tutam, nec receptam esse, quoniam expressè habetur in eadem Clementina. Per huiusmodi concessionem nequaquam intendimus ampliorem potestatem fratribus impendere, quam est Curatis & Parochialibus Sacerdotibus à iure concessa: nisi forte eis Ecclesiarum Prælati vberiores in hac parte gratiam specialiter ducere ut faciendam. Ex quibus verbis patet Religiosos virtute dicti privilegij, non posse absque speciali gratia Episcopi, absolueri à casibus ei reservatis, magis quam simplices Curatos. Quod confirmatur ex Clement. Religiosos, De privileg. vbi excommunicantur Religiosi, si tentauerint absolueri à casibus reservatis Apostolicæ sedi, vel locorum Ordinariis.

74. Quamquam tamen, inquit Sotus, si Episcopus vellet plures casus reservare Religiosis, quam Curatis, censeretur id facere in fraudem & in odium ipsorum: quæ fraus tam aperta esse posset, vt illi parendum non esset: cum per prædictam Extravagan. Summus Pontifex & generale Concilium Viennense, in quo illa fuit edita, pares Curatis faciat ipsos in hac materia: neque possit Episcopus Papæ & generalis Concilij decretis derogare. Idem post Sotum alius citatis annotat Suarez tomo 4. disputacione 30. sect. 2. numero 16.

CAPVT VI.

De executione potestatis absoluedi à casibus reservatis.

SUMMARIUM.

- 75 Superior auditus in confessione peccati tam reservatis quam non reservatis, non potest ab iis solis absolueri, & pro absolutione horum ad inferiorem remittere.
- 76 Nec potest auditus solis reservatis habentem alia mortalia sacramentaliter absolueri, nisi grauis necessitas id exigat.
- 77 Superior cui onerosum est audire totam confessionem subditi habentis casum reservatum, non debet eum sacramentaliter absolueri, sed ei qui totam confessionem audiat, illam committere.
- 78 Raro licere potest Superiori, vt auditus solis reservatis, absoluat habentem alia mortalia.
- 79 Sine licentia Superioris nequit inferior à reservatis absolueri directe.
- 80 Nec etiam indirecte (ne quidem cum onore presentandi se Superiori) nisi iusta causa interuenierit.
- 81 Quo modo ex bona fide Penitentis valida esse possit absolutio, habens casum reservatum data ab Inferiori sine licentia Superioris.
- 82 Ex hac pari bona fide, valide absolui potest à simplici Sacerdote is qui probabiliter putans se habere tantum venialia, habet etiam mortalia.
- 83 In articulo mortis quibet Sacerdos quemlibet directe absolueri potest à quibuslibet peccatis.
- 84 Episcopi potestas absoluedi à casibus Papæ reservatis, qualis sit.
- 85 Ob urgentem necessitatem vitandi probabile mortis periculum, aut graue scandalum, licere potest Inferiori, debite dispositum absolueri, etiam si habeat casum aliquem reservatum.
- 86 Negantes id procedere cum reservatio fuerit ratione censuræ.
- 87 Quatenus teneri possit contrarium.
- 88 Absolutus à reservatis per eum cui ad id facta est commissio à Superiore, non tenetur se huic postea presentare, nisi committendo ipse imposuisset tale onus.
- 89 Quid agendum habenti casum reservatum cum Superior adiri potest.
- 90 Si Superior auditus solis reservatis remittat ad Inferiorem pro ceteris audiendis, probabile est eidem Inferiori adhuc aperienda esse ipsa reservata.

DE hac executione dicemus: tum respectu Superioris cui facta est reservatio: tum respectu Inferioris cui committitur absolutio à reservatis. Atque id, propositis documentis pro praxi quibus intelligatur modus quo siue ab hoc siue ab illo perficienda est. Diuersa vero quæ diuersi diuersè sentiunt omittimus. De quibus videri potest

Suarez tomo 4. disput. 31.
sect. 1 & 2.

dos ideo possit absolueri subditū a casib. referuatis Superiori, quia potest a non referuatis, quib. per Sacramentum sublati, consequenter tolluntur referuati: dici pariter possit, simplicem Sacerdotem posse absolueri a mortalibus, quia potest a venialibus: quandoquidem his quoque sublati per Sacramentum quo diuina gratia confertur: illa etiam, quae cum eadem gratia consistere nequeunt, consequenter auferri necesse est. Contra communem autem Ecclesiae usum est, vt simplices Sacerdotes nulla necessitate urgente, confessiones habentium peccata mortalia, audiant, sine proprii p[ro]p[ri]i facultate; ne quidem sub hoc onere, quod ei te postea offerant. Cum alioqui sub eo p[ro]p[ri]o p[ro]p[ri]i in quibus Sacerdos quibusuis audiendis se licite offerret; quod absurdum est, & ab Ecclesiastica disciplina aenum: & querimoniarum ac discordiarum seminariū.

Tertium documentum est; ante dicto modo datam absolutionem non esse ita illicitam, quin valida esse possit, si Pœnitens bona fide agat, nec obicem ponat gratiæ Sacramentali. Quam esse communem sententiam post Nauar. habet Suarez tom. 4. disput. 31. sect. 2. num. 6. Probatu verò quia nullum validitatis impedimentum tunc esse potest, quia ex parte ministri non habentis iurisdictionem in omnia peccata mortalia, quibus se Pœnitens contaminauit. Ar illud non est sufficiens, vt patet ex eo, quod omnium consensu valida sit confessio facta inferiori carenti iurisdictione in referuata, quando illam faciens habet quidem talia, hoc est, referuata: sed eorum nullo modo recordatur; aut si recordetur, confitetur de illis tanquam de non referuatis: plane ignoras referuata esse: cuiusmodi ignorantia sicut & obliuio excusabilem reddit dimidiationem seu truncationem materialis confessionis.

Vbi aduertit: quod etsi Pœnitens cum per ignorantiam confitetur de referuatis tanquam non referuatis, dicat omnia peccata sua coram Sacerdote: non omnium tamen facere confessionem Sacramentalem; sed tantummodo illorum quae non sunt ei referuata, subsuntque ipsius iurisdictioni, per quam possit ab illis directe absolueri. Vnde fit; vt referuatorum expressio in confessione, non magis impediatur eam esse materialiter mutilam, quam ipsorum obliuio: ideoque de illa, perinde ac de mutila ex obliuione dici possit: quod si rationabilis causa excuset; nihil esse quod impediatur valorem absolutionis super illam datæ quae quidem directe cadet tantum in peccata non referuata absoluenti: in referuata verò tantum indirec[t]e: seu quod cum repugnet diuinæ gratiæ: hac beneficio Sacramentalis absolutionis adueniente, illa eliminatur ab anima.

Sed obicit potest, si hæc ita sint, dici quoque posse confidentem bona fide simplicem Sacerdoti de venialibus, si obliuiscatur mortalium aut existimet venialia esse tantum, quae sunt mortalia, absolui validè. Cui obiectioni consequenter Suarez ita occurrit, vt concedat id probabile esse: quia licet Sacerdos simplex non habeat iurisdictionem sufficientem ad iudicandum per se de mortalibus: habet tamen sufficientem ad perficiendum Pœnitentiæ Sacramentum: quod cum vim habeat sanctificandi hominem, habet etiam peccatum mortale, si in illo inueniatur, expellere ad faciendum ex inimico Dei amicū.

Quartum documentum est: in articulo aut probabili periculo mortis posse quemlibet Sacerdotem a quibusuis casibus referuatis directe absolueri quemlibet Pœnitentem. Hoc habetur ex Conc. Trid. sess. 14. c. 7. Ad cuius intelligentiam videnda sunt tradita in præced. lib. 1. c. 7. n. 58. & aliquot sequent.

Quintum est; Episcopum posse directe absolueri a casibus referuatis Papæ, cum hic adiri non potest, vel cum casus sint occulti, nec ad forum externum deducti. Hoc patet ex potestate eidem Episcopo concessa a iure ad absoluendum a talibus casibus: de qua diximus li. 1. n. 135. & 136. vbi monimus illam quoad forum internum extendi etiam ad casus in bulla Cœnæ Domini referuatos. Quod ipsum asserit Henricus in sua summa l. 6. c. 14. §. 7. ex eo inferit, quod si quis in talē casum incurrit & morbo detentus vel inclusus ne queat adire Episcopum ipsum: hunc auditā causā & personæ qualitate cognitā, posse illum abentem, ab excommunicatione, non item a peccato, absolueri: & ita liberare a referuatis: aut certe

pleniorē causā cognitionem committere prudenti viro ad id specialiter delegato. Dico (specialiter) quia is est modus à Concil. Trid. præscriptus, cum in sess. 24. ca. 6. absolutionem a casibus Papalibus occultis nec deductis ad forum externum committit Episcopo. Qua de causā peregrinus ab Episcopo loci, in quo peregrinatur, non potest a talibus absolui: quia non est ad id specialiter deputatus per proprium Episcopum eiusdem peregrini; sicut opus esset iuxta Concil. Trid. quod talem absolutionem committit proprio Episcopo vel alteri quem ipse ad id specialiter deputauerit. Quod tamen aduertit, vt iam alias attingimus, intelligendum esse de peregrino, qui ad breue solum tempus vult morari in aliena diocesi: quia ille qui pro maiori aini parte morari statuit, eadem ratione absolui potest quae ceteri de diocesi: quod etiam tangit Henricus in seq. §. 8. Et probatur quia per tale quasi domicilium, peregrinus fit in foro penitentiæ subditus pastori eiusdem loci, iuxta dicta in præced. lib. 1. cap. septimo in fine.

Sextum documentum est: extra mortis probabile periculum; si Pœnitentem urgeat necessitas vitandi infamiam allicuius criminis; de quo suspectus est, aut grauis scandali, nec adiri possit Superior: posse de illius tacita licentiā ab inferiori absolui, imposito onere illum postea ad eundem pro referuatis: aut si adiri possit quidem, sed periculosum sit, crimen ei detegere, aut malitiosè recusari committere facultatem alteri idoneo; tunc similiter absolui posse ex tacita commissione Papæ, qui censetur ipso iure concedere iniuste negatam licentiā, præsertim urgente necessitate: quae (vt habet 4. regulā iuris. Extra) facit licitum, quod est iure illicitum.

Quamquam istud aliqui ita restringunt, vt dicant neque tunc absolutionem a peccatis dandam esse; si casus sit referuatus ratione censurae annexæ: quia graue alloqui sacrilegium committeretur. Id quod Nauar. approbans ad cap. Consideret. De penitentia, distinct. 5. §. Cautus numer. 23. & in Enchir. cap. 26. num. 7. inde probat: quod excommunicatio excludat a diuinis, & maxime a perceptione Sacramentorum per cap. Si celebrat De Clerico excommunicato, ministrante. Attamen Angelus confessio 3. nu. 10. putat contrarium probabile esse; si Pœnitens non fuit in mora penitentiæ absolutionem: vel fuit quidem, sed verosimiliter apparet, quod non erit amplius. Quam sententiam vt non tam tutam quam benignam reicit Rosella Confessor 1. nu. 10. soluens rationes quae pro ea adferuntur: & addens oppositum Theologorum, Canonistarum, & Summistarum, ferè omnium esse; generalemque consuetudinem habere, vt excommunicatio non tantum impendatur absolutio a peccatis, quam is sit a vinculo communicationis solutus.

Ceterum puritatem non esse repudiandum illud quod Scholastes eiusdem Angeli admonet; videndum esse in hac re quid saluti contentis expediat; ideoque si casus occurrat, in quo non obstante excommunicatione, ipsum, vt facientem quidquid in se est, absolui a peccatis videatur necessarium: vt exempli gratia quia non potest probabiliter existimare se contritionem habere perfectam, qua sacrosanctam Eucharistiam sumpturo, ad vitandum ex hypothesi scandalum, necessarium ei est: Si inquam occurrat talis casus, absolui posse absque peccato; accepta tamen promissione eiusdem contentis, quod cum primum poterit Superiorem adibit vel commissarium eius a quo absoluetur a referuatis. Ratio, quae mouet me, præter Angeli non contemnendam auctoritatem, est; quod excommunicatio de se non faciat hominem ita incapacem absolutionis a peccatis, vt hanc reddat nullam: vt patet ex dictis in præced. l. 6. c. vltimo sect. vltima propo. 3. 4. & 5. Nec item facit vt intrinsecè malum sit absolutionem a peccatis excommunicato impendere: quasi nulla prorsus de causa, id possit licite fieri: maxime cum non sit consentaneum Ecclesiam quando excommunicationem imponit, agere tanta seueritate cum filiis vt quantumcumque faciant quidquid in ipsis est, velit nihilominus eis negare, quod est eis ad salutem necessarium.

Septimum documentum est, absolutum a casu referuato, per eum qui accepit ad id facultatem a Superiore, non teneri se huic præsentare, nisi illam commisserit sub eiusmodi onere (quod fieri non solet, etiam si possit, vt notat Hen-

riquez lib. 6. cap. 15. §. 2. & per consequens non reincident in eandem excommunicationem: sicut is, qui ab excommunicatione reservatus absolutus est & in articulo mortis reincident; per cap. Eos qui de sentent. excommunic. in 6. Quod documentum habet locum in eo qui tempore Iubilæi absolutus est absque fraude; etiam si omittat postea implere quæ deerant pro consequenda indulgentia: nam in Iubilæo non datur Confessio facultas absolventi ad reincidentium. De qua re idem Henriquez in sequen. cap. 16. §. 6.

89. Octavum documentum est, si Prælatum cui casus reservatur sit præfens in urbe, reus per se vel per alium debet priusquam Inferiori confiteatur, illam adire ea intentione, ut integre confiteatur illi omnia sua peccata, tam reservata quam non reservata. Hoc habet idem Henriquez in cit. cap. 15. §. 4. auctoribus commemoratis in marg. lit. P. & Q. additaque ratione; quod ordo ille procedendi aptior sit, & quasi regia via. ut primum a deatur Superior, qui per se absolvat; vel alteri absolutionem committat; quodque intentio integre confitendi, quantum commoditas datur, necessaria sit ex Christi institutione, de qua Concil. Trident. sess. 14. cap. 5. Quod si non expediat ipsum scire criminis reservati reum; interponi commode poterit Confessarius qui petat licentiam absolventi aliquem suum Pœnitentem ab aliquo casu reservato. Id quod non gravat, sed facile concedendum est docto & probato Confessario petenti.

90. Quod si Superior causans occupationem; totam confessionem audire (quod magis deceret) nollet, sed sola reservata audire & ab eis absolvi, proque absolutione non reservatis remitti ead inferiorem: sic remissum non teneri confiteri huic de reservatis: etsi potest ex eo deduci, quod sic data absolutio Sacramentalis sit & valida iuxta ante traditum tertium documentum; tenetque Suarez tom. 4. disput. 31. sect. 1. num. 10. attamen quia plurimi ac nobilissimi auctores (quorum meminit Henriquez in eodem libro cap. 15. §. 5. in marg. lit. D.) sentiunt tunc quoque reservata cum non reservatis esse confitenda: quod consulendum est in praxi tanquam tutum, nec adeo grave de se, quin leve fiat commutatione timoris æternæ damnationis, in spem æternæ salutis.

CAPVT SEPTIMVM.

De effectu sequente executionem absolutionis à casibus reservatis.

SVMARIVM.

- 91 Peccatum reservatum, de quo iam facta est sufficienter confessio, non impedit quin si hoc iteretur simplex etiam Sacerdos possit absolute Sacramentaliter.
- 92 Reservatio potest per Superiorem tolli sine Sacramentali confessione.
- 93 Quod cum sit, non quivis Sacerdos absolvi potest, sed tantum is qui in Pœnitentem habuerit iurisdictionem ordinariam delegatam.
- 94 Delegatam tantummodo habens potestatem absolventi à reservatis, eam exequi nequit, non audita Sacramentali confessione Pœnitentis.
- 95 Non tollitur reservatio nisi Superior voluerit, etiam si velle debuerit.
- 96 Quomodo reservatio tollatur, dum habenti iurisdictionem sufficientem ad eam tollendam sit confessio Sacramentalis.
- 97 Obiectio cum solutione.
- 98 Prædictum modum habere locum non solum quando iurisdictione fuerit ordinaria, sed etiam quando delegata.
- 99 Habere item locum in confessionibus ordinariis.
- 100 Extendi ad reservationem oblitum in prædicta confessione.
- 101 Cum plures sunt eiusdem peccati reservationes, quomodo tollantur.
- 102 Et quomodo si fuerint excommunicationibus annexæ.

91. **D**Quæ autem pro praxi sufficienter complectemur aliquot documentis. Primum est: quando habens casus reservatos absolutus est ab eis per Superiorem, vel alium cui Superior concesserit sufficientem ad id facultatem, posse postea ab eisdem absolvi per inferiorem, cui confessionem illorum repetere placuerit. Ratio est, quia ut à venialibus, sic à quibusvis mortalibus, de quibus iam facta est legitimè confes-

sio, absolvi potest simplex etiam Sacerdos, iuxta antedicta lib. 1. num. 65.

Secundum est, Superiorem qui iurisdictionem habet ordinariam, posse non tantum per absolutionem Sacramentalem tollere peccati reservationem, sed etiam absque illa: adeoque peccati culpa non ablata; ut quando in casibus occultis Pape reservatis Episcopus absolutionem dat tantum ab excommunicatione: aut quando aliqua alia ratione voluntatem habet expressam vel tacitam auferendi reservationem sine Sacramentali absolutione: ut v. g. tantummodo addidendo peccatum reservatum & imponendo satisfactionem necessariam, dandoque monita salutis, reliqua Inferiori committendo.

De quo Inferiore obiter adverte, talem debere esse qui in cuiusmodi Pœnitentem iurisdictionem habeat ordinariam vel delegatam: id est, qui pastor sit ipsius proprius, vel ab eodem delegatus. Ratio est, quia per eum modum auferendi reservationem, peccatum non supponitur clauibus, ideoque adhuc est materia necessaria confessionis, perinde ac cætera peccata mortalia; à quibus nemo absolvi potest nisi in Pœnitentem habeat iurisdictionem ordinariam aut delegatam, ut expressum est in Concil. Trident. sess. 14. cap. 7.

Adverte etiam, eum qui iurisdictionem habet tantum delegatam circa reservata; non posse reservationem auferre modo prædicto: quo scilicet ea auferitur ut ad alium pro habenda Sacramentali absolutione remittatur. Nam non est quid tale concessum delegato ad audiendas confessiones: repote qui subdelegare nequit eam delegationem, per quam tantummodo est electa ipsius industria, non autem ei commissa pastoralis cura.

Tertium est: quantumvis subditus legitimè confessus sit suo Superiori; si hic nec velit ipsum absolvi, nec causam alteri committere, non inde tolli reservationem. Hoc Suarez in cit. sect. 4. num. 7. probat; quia in eo Superior vult iure suo, quando iustam causam habet: ut si subditus non sit dispositus ad absolutionem, quia recusat satisfactionem, vel non ostendit firmum emendationis propositum: vel si absolutio differatur, quia Pœnitens nondum facit quod in ipso est, quodque ab ipso exigi potest. Cum vero non habet causam iustam etiam si peccet negando malitiosè absolutionem, aut illius commissionem, reservatio adhuc manet: quia debet auferri per eius voluntatem, que quandiu non habetur, propterea nihil efficitur, quod talis ablatio requirat iurisdictionis vim à quo ille vult tam per se quam per alium abstinere omnino. Itaque in tali casu, addit Suarez, recurrere oportet ad alium, Superiorem ipso. Quod si fieri nequeat, poterit quis servatis antedictis num. 8. Inferiori confiteri, ut à non reservatis directè absolvat, & à reservatis indirectè, donec ac ipso Superiore maior facultas obtineatur.

Quartum est: quando Superiori vel alteri habenti ab eo iurisdictionem sufficientem confessio à Pœnitente specialiter fit ad finem exonerandi omnino conscientiam suam, & consequendi absolutionem à peccatis, si qua forte habeat, reservatis: atque eam suam intentionem manifestat tali Confessario, cui & bona fide dicit omnia peccata sua, quæ potuit in memoriam reuocare: tunc per absolutionem Sacramentalem sic acceptam liberari à reservatione casus quem forte habuit & per oblivionem tacuit. Hoc Suarez tractat fusius in eadem sect. 4. à num. 12. Et commemoratis auctoribus ita tenentibus, pro fundamento adfert, quod absolventis intentio siue expressa siue tacita, sit per suam absolutionem liberare quantum potest Pœnitentem ab omni onere istorum peccatorum. Quæ intentio in tali casu ex eo sufficienter colligitur, quod ipse sciens subditum accedere ad ipsum eo animo, ut quoad fieri potest liberetur ab onere peccatorum suorum, videntque illum bona fide confiteri, quæcumque in memoria reuocare potuit, illi absoluit satisfactionem imposita. Per id enim satis indicat quod velit quantum potest eum relinquere liberum. Unde cum possit tollere vinculum reservationis, dubitandum non est, quin illud quoque velit tollere præsertim cum pastorale munus ab ipso exigat, ut subdito faciente quod in se est, & quantum moraliter potest, conscientiam suam ei operiente, & admittente quam impossibilem satisfactionem